

фамилиѣ-тъ Обреновичъ неизкорени ся вече
никогда.

Що ся касае пакъ до характеръ-тъ му, ще
споменемъ само отъ частно.

Неговъ-тъ характеръ е запознать вообщте
като единъ най-суровъ и най-хладенъ, безчув-
ствие-то и немилосърдие-то сѣ му като главны
черты. Единъ пътъ като му прочетохъ реченѣ-
тъ статиѣ, тури си рѣкъ-тъ на ханджаръ-тъ си
и каза: „ако дойде нѣкога рѣдъ и на насъ да
пишеме, то ще бѣде тоя (сиречь ханджаръ-тъ)
перо.“ Това е вообщте неговъ обичай былъ;
да чете и да пиши ние знаелъ; тѣй сѣщо и
ние обичалъ много разговоръ-тъ, пакъ ако ще
бы ся уплелъ говоръ и заради негови-тъ дѣла.
Той е ималъ здравъ разумъ нѣ твърдѣ яко чув-
ство, запознать е като пълнодушень, отважень,
нѣ несъжалителень и чрезъ това като единъ
опасень чловѣкъ.

Въ 1839. година следъ прокламаціѣ-тъ
на онова органично състояние избра го пар-
тія-та му за совѣтникъ. Въ сѣщѣ-тъ година
презъ мѣсець Май направи го совѣтъ-тъ ко-
мандантъ на войнство-то, кое-то бѣше про-
водено противъ онова князь Милошево, кое-то
покори той твърдѣ лѣсно, като нерачи князь
Милошъ да пролива невинѣ-тъ кръвъ на събра-
тія-та си. Въ прочемъ той стана първый и
дѣйствителный съочастникъ на князь Милоше-
во-то отшествие отъ Сърбіѣ, тѣй сѣщо после
и на князь Михаила. Живѣ до скоро сиречь до
вращание-то на князь Милоша съ подпльнѣ
заплата (пензіѣ) като на единъ войвода, и на
1859. год. умрѣ въ Бѣлградъ.